

Senyor bisbe

HOMILIES

> EN EL SEGON ANIVERSARI DE LA MORT DEL BISBE JOSEP MARIA GUIX

Homilia pronunciada a la catedral de Vic el dia 28 de juny del 2011.

2Tim 2,8-13 // Jn 11,17-27

Monseigneur Tadée, archévêque de Kigali
Sr. Degà i membres del Capítol

Germans tots, fills estimats de Déu.

La nostra eucaristia d'avui i en aquesta catedral de Vic és oferta per l'etern descans del qui fou bisbe d'aquesta diòcesi de 1983 al 2003 i que va morir en aquesta ciutat avui fa tot just dos anys. És una obligació del bisbe diocesà i de tots els fidels de la diòcesi recordar en la seva pregària els bisbes que l'han servida. Aquesta obligació nostra la complim avui tot recordant en la pregària el bisbe Josep Maria Guix i Ferreres, en el segon aniversari de la seva mort. El temps no pot esborrar el nostre agraïment al Senyor per la seva vida lliurada a l'Església i de manera especial el seu servei a aquesta diòcesi: vint anys com a bisbe titular i sis com a bisbe emèrit.

La nostra pregària, agraïda en el record pel doctor Guix, ha d'estar amarada, com tota pregària vertaderament cristiana, per la fe. La fe porta a la pregària. La pregària neix

de la fe. La fe cristiana porta a la pregària esperançada davant el misteri de la mort en una persona estimada. El nostre record agraït és, doncs, penetrat per la fe en Crist.

En l'evangeli hem escoltat com Jesús porta a Marta, en la situació del dolor per la mort del seu germà Llàtzer, a la fe en ell. El diàleg és preciós. Jesús afirma l'esperança de la resurrecció de Llàtzer des de la gran veritat que manifesta qui és ell: *Jo sóc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mi no moriran mai més.* Però Jesús demana la fe de la seva pobra criatura. El mateix Jesús, que vora el pou de Sicar demanava la fe de la dona samaritana, ara en aquest moment demana la fe de Marta: *¿Ho creus, això? És el mateix que avui, ara i aquí, tot preguntant pel bisbe Josep Maria Guix, ens demana el Senyor a nosaltres.* Ell vol veure en el nostre cor la confiança plena en ell. Ell vol que del nostre cor brollin aquestes paraules del salm 129: *Confio en el Senyor, confio en la seva paraula* (vs. 5).

El misteri de la mort és el gran misteri davant el qual es posa a prova la nostra fe. La fe que no afronta el misteri de la mort és una simple postura entre altres per a entendre la vida. Jesús no solament va encarar la seva mort donant-li el sentit de l'obediència al Pare per la salvació del món, sinó que ell mateix en tota la seva vida i en les seves paraules es manifesta com el qui venç la mort.

La mort ha de ser vençuda. La mort no pot esdevenir el tema amb el qual contínuament es trobi la humanitat en cada tombant de la història. La mort no pot ser aquella realitat que tingui la darrera paraula. La mort ha de ser vençuda perquè l'amor sigui creïble, perquè l'amor sigui digne de fe. I aquest és el misteri de Jesús en el qual es fa present el misteri del Déu invisible. Jesús no ve solament a donar un sentit a la vida per a aquest món, sinó que ell ens manifesta la vida eterna, i al mateix temps la dóna als qui tenen la confiança posada en ell. Les paraules de Jesús a Nicodem són per a ser gravades amb el foc de l'Esperit en el nostre cor perquè no siguin mai esborrades: *Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna (Jn 3,16).*

I Jesús no solament mostra el misteri de la vida que venç la mort, de l'amor que venç la mort. Sinó que ell, ell mateix, la seva persona, és la vida mateixa en qui la humanitat sencera pot vèncer la mort si s'apropa a ell amb fe. *Jo sóc la resurrecció i la vida*, va dir a Marta, i ens diu a nosaltres. En Jesús ja es fa present el que serà definitiu per a tota la humanitat, i, encara més, ell mateix amb la seva vida, amb la seva mort i resurrecció, és la causa de la vida eterna, de la vida de ressuscitats per a tota la humanitat que l'accepta amb cor humil i confiat.

Per això mateix la nostra celebració en el record agraït, tot pregant per l'etern des-

cans del qui fou el bisbe diocesà, és ple de fe i amb Marta també nosaltres diem: *Sí, Senyor, jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu que havia de venir al món.* I aquesta fe en Jesús trenca la mort, venç la mort. Nosaltres preguem en l'esperança que el nostre germà viu en el Senyor i que ressuscitarà el darrer dia per a rebre definitivament el premi dels qui han estat servidors fidels del Poble del Senyor.

Aquesta mateixa fe és la que va predicar i viure l'estimat bisbe Josep Maria Guix. Tota la seva vida fou amarada d'aquesta fe, que el va fer créixer en la donació a Crist i a la seva Església. En tots els moments de la seva vida ministerial, com a prevere i després com a bisbe, va manifestar amb escreix la seva donació generosa, des d'una gran humanitat i des d'una gran intel·ligència de la fe. Una vegada més us dic, estimats germans, que vosaltres sou testimonis del seu lliurament en el dia a dia, com a pastor d'aquesta Església, essent sacerdot, mestre i pastor, en nom i en persona de Crist, enmig vostre i a favor vostre.

En la primera lectura hem escoltat les paraules que l'apòstol sant Pau adreça al seu deixeble Timoteu. Són les paraules d'un apòstol a un dels seus successors. Són, per tant, les paraules que tot successor dels apòstols, el bisbe, ha d'escoltar sempre per viure-les amb fidelitat. La bona nova per a la humanitat de tots els segles no és cap altra que Jesús mort i ressuscitat. Jesús és

la bona nova. Ell és l'evangeli per a tots els homes. I ho és també avui i aquí entre nosaltres en què hem de viure la urgència de la «nova evangelització».

Germans i germanes, si repasseu en el vostre cor agrait, ¿no trobeu com infinitat de vegades, i en tot moment, tant a temps com fora de temps, el bisbe Josep Maria Guix no es cansava d'anunciar la Bona Nova de l'evangeli amb totes les seves conseqüències? Certament que sí, i de manera especial com un *cantus firmus* el vessant de les conseqüències de la moral social de la fe en Crist.

I no solament això, sinó que ell en la seva vida va experimentar el que ens deia sant Pau: *Aquesta és la Bona Nova que jo predicó, per això he de sofrir... Jo ho suportó tot per amor dels elegits...* El veritable predicador de l'evangeli experimenta com la paraula no solament brolla dels seus llavis, sinó que modela la seva vida, la transforma. L'evangeli demana no solament la paraula anunciada, sinó el testimoni de vida, la santedat de vida.

De tot això en donem gràcies a Déu i, una vegada més, li presentem tota la vida, tot el ministeri del nostre germà, el bisbe Josep Maria Guix i Ferreres, perquè el Senyor el purifiqui les mancances que hagi pogut tenir i amb el foc de la seva misericòrdia el faci digne de participar ja des d'ara en l'eternitat gloriosa de Déu, juntament amb

santa Maria i amb tots els sants. Les paraules de sant Pau, tot recordant la persona i la vida del nostre estimat germà, ens omplen d'esperança: *Si morim amb ell, també amb ell viurem; si som constants en les proves, també regnarem amb ell.* Ell ha mort en Crist, ell ha estat constant en les proves; per això esperem, confiant en la infinita misericòrdia de Déu, que viu i regna amb ell. Amén.

> SANT MIQUEL DELS SANTS, 2011

Homilia pronunciada a la catedral de Vic el dia 5 de juliol del 2011.

Monsenyor Tadée, arquebisbe de Kigali a Ruanda

Sr. Degà i membres del Capítol

Srs. Rectors de les parròquies de la Ciutat

Germans preveres, diaques

Sr. Alcalde de la ciutat de Vic

Srs. Regidors de la corporació municipal

Vigatans i vigatanes,

Germans tots, fills estimats de Déu.

La nostra catedral durant tot aquest curs pastoral ha estat acompanyada pel mural que està posat a l'altar major. Com podem veure, s'hi representa el baptisme de Jesús en el riu Jordà per mans de Joan Baptista; una obra d'art present en el Museu Episcopal i que era a la catedral en l'època de sant Miquel dels Sants. I sota aquesta representació hi ha la frase que ha

estat el lema del curs: «Què n'has fet, del teu baptisme?» Aquest lema en forma de pregunta ens vol ajudar a revisar la nostra vida baptismal, que vam rebre com a do en el nostre baptisme.

Avui la nostra ciutat de Vic està de festa, i de festa grossa. Avui és Sant Miquel dels Sants i per aquesta raó tota la ciutat celebrem la nostra festa major. Avui els vigatans omplim la nostra catedral per celebrar l'ofici del sant Patró. I cal que ho fem així, no solament perquè és el nostre patró, sinó perquè ell és fill de la nostra ciutat i es compta entre els seus fills més il·lustres. La seva grandesa fou la santedat de vida. Tota la seva vida va transcórrer per anar fent un camí de més i més fidelitat, de més i més caritat, de més i més lliurament a Déu i als germans. En una paraula, una vida de més santedat.

Però és bo que recordem com es va iniciar aquesta vida, aquesta aventura d'amor entre sant Miquel dels Sants i l'amor de la seva vida, nostre Senyor Jesucrist. En els llibres de registres de baptismes de la catedral de Vic hi havia una partida, datada el 30 d'agost de 1591, en què es podia llegir en llengua llatina el que segueix: «Pel venerable Benet Sarrat, prevere encarregat aquesta setmana de la catedral de Vic, fou batejat Miquel Josep Jeroni, fill de l'honorable i honrat Enric Argemir, notari públic de Vic, i de la seva esposa, la senyora Montserrat Margarida; foren els seus padrins l'honorable Miquel Comalada, comerciant de Vic, i

la senyora Joanna Font, viuda de Pere Joan Font, pagès de la parròquia de Centelles de la diòcesi de Vic.»

La catedral de Sant Pere de Vic fou on s'inicià la vida de gràcia de sant Miquel dels Sants. Aquell dia, en la humilitat de la pica baptismal de la catedral de Vic, és donava la llavor de la vida cristiana a aquell infant que al llarg dels anys —pocs anys, perquè moriria jove, el nostre sant Miquel dels Sants, a trenta-tres anys— va donar el fruit d'una gran santedat, que significa una gran humanitat.

L'exemple de sant Miquel dels Sants ens mostra la gran veritat de com la vida de gràcia que s'inicia en el baptisme, si troba la resposta d'un cor generós, pot portar a la meravella de la plenitud de l'amor que és la santedat. No podem pas pensar que els sants siguin d'una pasta diferent de la nostra. Ells i nosaltres som pastats del mateix fang. Tots som humans i en tots actua la concupiscència, que és l'atracció al pecat com a conseqüència del pecat original. Però també ens cal descobrir i viure el gran do de la gràcia, de l'amor de Déu en el cor del qui ha rebut el baptisme. En el cor de tot batejat hi habita com en un temple l'Esperit Sant. La santedat de sant Miquel dels Sants, com també la nostra, és la resposta al do de la gràcia santificadora que hem rebut en el nostre baptisme.

Per això, tot veient la resposta generosa de sant Miquel dels Sants, ens hem de fer cada

un aquesta pregunta: Què n'he fet, del meu baptisme? Fer-se aquesta pregunta demana valentia i ganes de canviar en moltes actituds de la nostra vida. Fer-se aquesta pregunta i saber anar caminant segons la veritat és l'actitud que pot portar-nos a la veritat del nostre ser, de la nostra vida; a la veritat com a resposta als interrogants més pregons que hi ha en el nostre cor. Redescobrir el que hem rebut com a do, com a pur regal de Déu, ens ajudarà a donar la resposta a la «nostàlgia» que tots portem en el nostre cor. En la recerca de la felicitat el nostre cor va descobrint pas a pas que no hi ha res que pugui omplir del tot el buit que en ell hi ha. El nostre cor porta en ell un misteri que és més gran que nosaltres mateixos. I aquest misteri ens parla del Déu que cerquem continuament, encara que de vegades sembla que no volem saber res d'ell; però la nostàlgia del cor ens torna altra vegada vers ell. Sant Miquel dels Sants és el qui va cercar, va trucar i es va donar del tot al misteri de Déu revelat en Jesucrist. I en ell es van fer realitat amb escriu les paraules de l'evangeli que hem escoltat: *Ha escollit la part millor i no li serà pas presa.*

Què significa acceptar el baptisme? Què ens demana el baptisme que hem rebut? Com podem deixar que la font de vida, que és el baptisme, rafi continuament del nostre cor donant-nos vida eterna?

Ser batejat significa creure, tenir fe. Tota vida autènticament humana demana con-

fiar. La confiança entre les persones és en la base de la vida de relació: matrimonial, familiar, empresarial, eclesial, social. Donar confiança a un altre és necessari per a poder viure en pau. La fe significa donar la confiança a Déu. La fe és donar la resposta de la confiança al mateix Déu que se'ns ha manifestat, sobretot en Jesucrist, els seu Fill estimat. La fe és resposta agraïda i confiada a Déu que, manifestant-se amb fets i paraules, ens salva.

Ser batejat significa també celebrar aquesta fe. Com puc dir que estimo la meua fe, que estimo el meu baptisme si no sóc capaç de celebrar la meua fe amb els germans, sobretot en la gran celebració de la missa dominical, que és la Pasqua de cada setmana? Un poble cristià que abandona la pràctica de la missa dominical està abandonant la seva escola fonamental i indispensable de vida, caritat, germanor, gratuïtat, solidaritat. Sant Miquel dels Sants va rebre ben poca formació en el que avui anomenem valors i de què tant parlem, i que tant manquen; però ell va saber pouar la saviesa de la vida cristiana fonamentalment en la missa dominical, en la seva infància i primera joventut en els temples d'aquesta ciutat de Vic.

Ser batejat significa viure d'acord amb la vida de fills de Déu. Avui solament vull fer esment de les obres de misericòrdia, pròpies de la vida cristiana, que sant Miquel dels Sants va viure amb fidelitat i generositat.

Tot cristià les ha de viure tot contemplant l'exemple dels sants que ens han precedit, però també escoltant el mestre interior que és l'Esperit Sant rebut en el nostre baptisme, que no ens ensenya res més que a estimar. Un poble és autènticament ell quan en ell hi ha la caritat. La grandesa d'ànima d'un poble es mostra quan viu la misericòrdia cristiana. Totes les altres coses poden ser importants, però si no hi ha la misericòrdia entre nosaltres, que en serà, de gran, la nostra misèria humana!

Les obres de misericòrdia són les accions caritatives amb què acudim a ajudar el nostre proïsme en les seves necessitats. I en la mirada cristiana, en la mirada de cor que veu, el proïsme és tota persona que trobem en el nostre camí i que té necessitat de la nostra mirada i de les accions compassives. En la paràbola del bon samarità, Jesús ens diu qui és el proïsme d'aquest: el jueu que resta malferit a la vora del camí. En aquell moment l'odi i el menyspreu entre els jueus i els samaritans era paradigmàtic. Però el bon samarità va saber anar més enllà dels «pensaments dominants del moment» per a poder veure en l'altre una persona amb unes necessitats que ell podia i devia socórrer.

La tradició de l'Església ha sintetitzat les obres de misericòrdia distingint les corporals i les espirituals. Entre les corporals assenyalada donar menjar i beure al qui té fam i set; així com vestir el despullat. També és

de gran importància entre nosaltres l'obra de misericòrdia de l'acolliment al qui no té aixopluc i també al pelegrí. L'acolliment de tota persona necessitada, sigui qui sigui, és un missatge que l'Església repeteix continuament i que cal recordar en aquests moments. Visitar els malalts i els presos continua ara com sempre essent de gran actualitat. Ser a prop dels qui sofreixen corporalment o espiritualment és prova de gran humanitat.

Però també són de gran importància les obres de misericòrdia espirituals. Entre aquestes cal assenyalar: aconsellar, instruir i corregir. En el nostre món, en què massa sovint domina la dictadura del relativisme, aquestes obres de misericòrdia no són gaire practicades. Tots tenim el deure que neix de la caritat i la misericòrdia de donar als nostres germans la gran i primera caritat de la veritat. Amb el consell, la instrucció i la correcció, hem de saber ajudar-nos els uns als altres a cercar la veritat en el diàleg, acceptant la crítica constructiva i mantenint sempre l'esperit de diàleg. I sobre aquest aspecte em cal tornar a insistir com a bisbe vostre en la importància que els infants i joves tinguin formació cristiana en l'àmbit de l'escola, instituts i parròquies, tant en la catequesi com en la classe de religió catòlica. La font de la veritat que roman sempre no som nosaltres, sinó Crist, el qui va dir: Jo sóc el camí, la veritat i la vida. Donar consol al qui sofreix, regalar el perdó al qui m'ha ofès quan sembla que no hi ha

raons per a perdonar i suportar amb paciència els defectes del proïsme són obres de misericòrdia que parlen de la grandesa de cor del qui les practica; però la mateixa experiència de la vida ens manifesta que són insubstituïbles per a donar esperança tant al qui pateix com a les relacions entre les persones.

La darrera obra de misericòrdia espiritual que ens assenyalava la tradició de l'Església és la de pregar pels vius i pels difunts. La pregària és també una obra de caritat. La pregària, quan brolla d'un cor sincer i humil, arriba al cor de Déu i és una gran obra de caritat, perquè reconeix que la font del bé i de la vida és Déu mateix. La pregària pels vius i pels difunts manifesta l'esperança en el cor del qui prega, perquè expressa la confiança que l'amor misericordiós de Déu pot fer el bé a aquells pels quals prega, i sobretot perquè manifesta la gran esperança que la vida ha vençut la mort, que l'amor, que és Déu mateix, és més fort que la mateixa mort. Unida a aquesta realitat hi ha l'obra de misericòrdia d'enterrar els morts, que expressa la nostra esperança en la resurrecció de la carn a la fi dels temps.

Germans estimats, avui la nostra pregària s'adreça en la comunió dels sants a Déu per intercessió del nostre sant patró, el vigatà sant Miquel dels Sants. La nostra pregària no és la d'un simple record. La nostra fe el mira viu en la presència de Déu i intercedint per nosaltres. Ell prega per nosaltres perquè

com ell sapiguem acollir la gràcia que ens ha estat regalada en el nostre baptisme i perquè en la nostra vida es manifesti la misericòrdia que Déu ha vessat en els nostres cors per mitjà de l'Esperit Sant que ens ha estat donat.

Sant Miquel dels Sants, no deixeu que la vostra ciutat de Vic perdi la fe cristiana, intercediu per nosaltres perquè els fills d'aquesta ciutat reneixin, generació rere generació, en les aigües del baptisme. Vetlleu pel vostre poble perquè no tanqui mai el seu cor a ningú sense fer cap distinció ni de llengua, ni de cultura, ni de raça, ni de país d'origen, ni de religió, ni d'opció política. Intercediu per tots nosaltres perquè la nostra vida cristiana es mostri, com la vostra, plena de les obres de misericòrdia envers tots els nostres germans.

Sant Miquel dels Sants, porteu-nos avui i sempre a la festa autèntica en el nostre cor, que aquests dies i sempre, en el dia a dia de la nostra ciutat, sapiguem viure la festa continua dels qui cerquen sincerament la veritat, el bé i la bellesa. Amén.

> APLEC DE MATAGALLS 2011

Homília pronunciada al cim de Matagalls el dia 10 de juliol del 2011.

La primera paraula que brolla sempre del cor des del cim de Matagalls és «gràcies!». Des d'aquest cim la nostra mirada s'estén als quatre punts de l'horitzó. I, en contemplar

la meravella de la creació que ens envolta i, en ella, el regal dels nostres pobles i ciutats de la nostra estimada Catalunya, el nostre cor de creients no pot fer res més que agrair a Déu, font de tot do i de tota gràcia, el seu amor misericordiós envers nosaltres, la part de la humanitat que viu en aquesta estimada terra. La mirada agraïda és un do que hem de demanar a Déu, perquè puguem trobar el sentit profund de la realitat. L'acció de gràcies a Déu ens fa descobrir la realitat de la creació com a obra de Déu, que manifesta la seva grandesa i la seva misericòrdia.

Però ara en aquest moment estem fent una acció que en una primera mirada pot semblar una mica estranya. En lloc de mirar enfora ens hem posat en rodona entorn de la creu de Matagalls, al peu de la qual tenim l'altar on ara celebrem l'eucaristia. Els cristians tenim aquestes coses. Moltes vegades sembla que fem coses que són aparentment contradictòries. Deixem de contemplar el paisatge i fem rotllana per mirar a un punt concret, però sabent que aquesta acció no ens tanca, sinó que ens obre encara més al món en la seva realitat més real i més profunda.

La missa —i sobretot la missa de cada diumenge— és per a nosaltres, els cristians, el moment necessari per a poder viure la nostra fe amb tota la seva profunditat enmig del nostre món. En la celebració de la missa fem fonamentalment dues coses: escoltar la paraula i celebrar el memorial

de la passió, mort i resurrecció del Senyor. I aquestes dues accions ens superen a nosaltres, perquè la nostra mateixa fe ens fa descobrir que és Jesús mateix el qui ens parla en la seva paraula, perquè ell és la Paraula de Déu; i el mateix Jesús és el qui ens parteix el pa com va fer-ho amb els deixebles d'Emaús, el mateix dia de Pasqua, i en aquesta acció ell mateix es dona de nou per a la salvació de tota la humanitat. En una paraula, en la missa ens trobem amb el do de la seva vida que Crist ens ofereix de nou. I aquesta donació de Jesús és l'escola que tant necessitem, avui com sempre, per a aprendre el que el món en si mateix no pot donar: la gratuïtat, l'amor, la solidaritat, la fraternitat.

Acabem d'escoltar la paraula de Déu en aquest diumenge; una paraula que escoltem amb tota l'Església, estesa per tot el món. I en l'evangeli hem sentit la paràbola del sembrador. Jesús observava el món que l'envoltava, ell estimava la seva terra i la seva gent. I la seva manera d'ensenyar era entenedora per als qui el volien escoltar amb cor de nen i ànima de pobre. Però també experimentava que no tots l'escoltaven i no tots l'escoltaven de la mateixa manera.

També ens cal ara i aquí preguntar-nos com escoltem la Paraula de Jesús tots nosaltres. L'escoltem amb superficialitat? ¿L'escoltem amb ganes, però quan descobrim l'exigència que ella ens porta tornem enrere?

¿L'escoltem i l'acollim en el cor, però quan aquesta ens complica la vida amb les burles, menyspreu o persecucions per ser cristians ho deixem estar? ¿O —i Déu vulgui que sigui així per a tots nosaltres— som una terra bona que acull la Paraula, amb totes les seves conseqüències, i dóna el fruits que Déu vol? A cada un de nosaltres el Senyor ens demana el fruit que ell sap que podem donar, perquè abans ja ens ha fet el do per a fer-ho possible. Recordem que Déu no ens demana mai res que abans no ens hagi donat.

I quin és el fruit que el Senyor vol de nosaltres? Certament que cada un ha de poder respondre en la seva consciència i d'acord amb la vocació que el Senyor li ha donat en l'Església i en el món. Però sí que hi ha uns fruits que certament el Senyor ens demana en aquest moment i als qui celebrem amb fe l'eucaristia al peu de la creu de Matagalls.

Aquesta creu i aquest aplec porten en el seu cor un convenciment: el nostre país té fortes arrels cristianes. Quan pugem per les fagedes que ens porten a dalt del cim, podem veure com les arrels dels faigs tenen gran consistència i com s'enforteixen encara més quan resten al descobert. En aquests moments de la nostra història cal enfortir les nostres arrels, perquè hi ha ideologies presents en molts àmbits de la vida del nostre poble que volen fer desaparèixer tota realitat que tingui relació amb la fe cristiana, negant les arrels que ens han

configurat com a poble, amb més de mil anys d'història.

Cada un de nosaltres ha d'enfortir la pròpia realitat de cristians i convertir-se, al mateix temps, en defensor valent i pacífic de la fe en Crist. En aquest moment la nostra Església ens demana «una nova evangelització», que significa anunciar de nou l'evangeli en aquesta terra que ha estat configurada per aquesta mateixa fe, però que en el cor de molts dels nostres contemporanis sembla estranya i moltes vegades la veuen com a contrària a la seva felicitat i llibertat, i molts la refusen sense conèixer-la o coneixent-la superficialment.

Com veiem, germans, la nostra mirada endins ens torna a portar a la mirada amorosa i esperançada al nostre món. Així ho han fet generacions i generacions de cristians i catalana al llarg dels segles. En aquesta creu no podem deixar de recordar a sant Antoni Maria Claret, que en el seu temps també va sentir la urgència de la missió, de l'anunci de nou de l'evangeli en els pobles de la nostra estimada Catalunya. En aquesta parròquia de Sant Martí de Viladrau ho va sentir de manera urgent. I, escoltant la veu de Déu, es va llançar a l'aventura de l'anunci de l'evangeli. La mateixa creu en aquest cim ja és evangelitzadora, perquè parla de la fe cristiana i, encara més, parla del mateix Jesús, que en ella va morir per la llibertat de tots els homes de tots els llocs i de tots els segles.

Escoltem la crida a acollir Crist per portar-lo als nostres germans. Ens encomanem a la intercessió de santa Maria, venerada en tant llocs de la nostra geografia, en parròquies, santuaris, catedrals, ermites, monestirs. Ens encomanem a santa Maria, Mare de Déu de Montserrat, Senyora i Majora de Catalunya. Amén.

GLOSSA SETMANAL

SANT TOMÀS, APÒSTOL

En la llista dels dotze apòstols apareix el nom de Tomàs, anomenat el «Bessó» en l'evangeli segons sant Joan (Jn 11,16;20, 24; 21,2). I és en aquest evangeli on trobem fets i paraules que ens ofereixen alguns trets de la personalitat d'aquest apòstol.

En el moment de la malaltia, mort i resurrecció de Llätzer, quan Jesús decideix anar a Betània, acostant-se perillosament a Jerusalem, Tomàs diu als altres deixebles: *Anem-hi també nosaltres i morim amb ell!* (Jn 11,16). D'aquesta manera expressa la total disponibilitat per a seguir Jesús fins a identificar-se totalment amb ell, també amb la dissort que pugui tenir, posant en perill la pròpia vida. No oblidem mai que nosaltres som deixebles de Jesús i ser-ho de veritat significa ser de tot cor d'ell, per viure amb ell i morir amb ell.

En el context del darrer sopar, Tomàs fa la pregunta del qui no entén el que diu Jesús:

Senyor, si ni tan sols sabem on aneu, com podem saber quin camí hi porta? (Jn 14,5). Però la seva sinceritat dóna l'ocasió a Jesús per a expressar qui és ell per a nosaltres, els qui creiem en ell, i per a tots els homes: *Jo sóc el camí, la veritat i la vida* (Jn 14,6). Jesús també a nosaltres ens demana la sinceritat humil per a demanar-li llum i més llum per a descobrir qui és ell per a nosaltres i poder-lo manifestar als nostres germans amb els quals convivim.

Però l'escena referida a l'apòstol sant Tomàs més coneguda és la de seva incredulitat en la resurrecció de Jesús i la seva posterior afirmació de fe. La seva manca de fe i la seva petició de veure i tocar és proverbial i podria ser dita per molts dels nostres contemporanis. Però al mateix temps les paraules de Tomàs després de l'anunci dels altres deixebles que l'han vist ressuscitat: *Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no fico el dit a la ferida dels claus i no li poso la mà dins el costat, jo no creuré pas!* (Jn 20,25), expressen una gran veritat: a Jesús ressuscitat no l'hem de reconèixer sobretot pel seu rostre, sinó per les seves nafres. El veritable ressuscitat és el crucificat, que no té cap vergonya de mostrar les ferides en el seu cos, ja que són l'expressió de l'amor redemptor.

Vuit dies després, Jesús es presenta enmig d'ells i convida Tomàs a posar el dit als forats de les mans, i a posar la seva mà en el costat, i això amb una invitació: *No*